

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Οι παραστάσεις της κ. Σπινελλύ. (Θέατρο «Κεντρικόν».) — Οι εμφανίσεις της κ. Σπινελλύ μᾶς δίνουν τὴν εὐκαιρία νὰ ποῦμε ἀκόμα μιὰ φορά ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ ὅτι ὁ ἠθοποιὸς καὶ τὸ παίξιμό του παίρνουν ἀξία ἀπὸ τὴν ποιότητα τοῦ ρόλου πού ἐκτελεῖ. Μὲ ἄλλ. α λόγια πρῶτα ὑπάρχει τὸ καλὸ ἔργο κι' ἔπειτα ὁ καλὸς ἠθοποιός. Ἡ ὅπου δὲν ὑπάρχει καλὸ ἔργο, δὲν ὑπάρχει καλὸς ἠθοποιὸς καὶ καλὸ παίξιμο. Συχνά ἀκοῦμε καὶ διαβάζουμε ὅτι τὸ ἔργο στίθκει χάρη στὴν προσπάθεια τῶν ἠθοποιῶν. Φράση πού τὴν καθιέρωσαν οἱ θεατρικὲς συνήθειες. Ἄλλ' ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶναι ἕνας τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον κατορθῶνουν — μὲ πολλὴ ἐπιπολαιότητα, βέβαια, — νὰ ἐξηγητῶν μερικοὶ πῶς

ἕνα θεατρικὸ κομμάτι μπορεῖ νὰ ἔχει μιὰ ὁποιαδήποτε ἐξωτερικὴ ἐπιτυχία χωρὶς νὰ ἀντέχει σὲ καμιά σοβαρὴ ἐξέταση. Ἐνας τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο πού καταλήγουν κάποτε ὅσοι δὲν χρησιμοποιοῦν στὴ δουλειά τους μερικὲς θεμελιώδεις ἀρχές, ὅσοδήποτε ἐλεύθεροι καὶ γενικῆς.

Καὶ στὸ ἀδιέξοδο αὐτὸ ὀδήγησαν ἀρκετοὺς οἱ εμφανίσεις τῆς κ. Σπινελλύ. Ἡ κ. Σπινελλύ τὰ ἔχει ὅλα καὶ δὲν ἔχει τίποτα. Τραγουδάει καὶ δὲν ἔχει φωνή. Ἀρέσει ὡς γυναίκα χωρὶς νὰ εἶναι ὡραία. Ὅταν τοῦλάχιστον δὲν ἐπιδεικνύει τὸ πραγματικὰ καλλίγραμμο σῶμα της. Τέλος παίξει χωρὶς νὰ εἶναι ἠθοποιός. Θὰ φωτῆσετε τί προσόντα πρέπει νὰ συγκεντρῶνει ἕνας ἄντρας ἢ μιὰ γυναίκα γιὰ νὰ εἶναι ἠθοποιός. Οἱ κανόνες στὴν τέχνη εἶναι πράγματα ἐπικίνδυνα, ὅταν τὰ παίρνει κανεὶς μονοκόμματα ἢ ὅταν δὲν κατορθώνει νὰ βλέπει πίσω ἀπὸ τὰ κλαίσιά τους μιὰ προέκταση, ἕνα βάθος μέσα στὸ ὁποῖο χωρᾶνε τὰ πάντα. Ἐπειτα στὸ σημεῖωμα αὐτὸ δὲν προκείται νὰ δοθεῖ ὁ ὁρισμὸς τοῦ ἠθοποιοῦ. Ὅπως κι' ἂν θελήσετε ὅμως νὰ ὀρίσετε τὸν ἠθοποιό, πάντα δὲν θὰ ξεφύγετε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε παραπάνω. Ὁ ἠθοποιὸς ἀποδεικνύει ὅτι ἔχει πραγματικὸ ταλέντο, ὅταν κατορθώνει νὰ ἐμφανίζεται εἰσπρόσωπα σὲ ἔργα καλὰ ὁποιοῦδήποτε εἶδους κι' ἐποχῆς, ἀπὸ τὶς τραγωδίαις τοῦ Αἰσχύλου ὡς τὰ δράματα τοῦ Κυρὲλ καὶ ἀπὸ τὶς κωμῳδίαις τοῦ Ἀριστοφάνη ὡς τὰ ἔργα τοῦ Σόου καὶ τοῦ Κουρτελίν.

Ἐ, λοιπόν ἡ κ. Σπινελλύ δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ σὲ ἔργο πού νὰ ἔχει θέση, μιὰ ὁποιαδήποτε θέση στὴν περιοχὴ αὐτὴ. Καὶ ἡ ἀδυναμία της φαινόταν κάθε φ. ρ. α. που ἐπαίξε ρόλους ἔργων, πού προσπαθοῦσαν νὰ πλησιάσουν τὴν ἀληθινὴ δημιουργία. Γιατὶ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὰ περισσότερα ἔργα πού ἐπαίξε ἡ κ. Σπινελλύ (Souris d'hôtel «Ἡ σύντροφος», «Κική») εἶναι ἀπὸ τὰ ἐλαφρότερα καὶ κοινότερα τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου. Καὶ ἡ ἀδυναμία της στὰ κάπως καλύτερα ἔργα ἦταν ὀλοφάνερη. Ἐβλεπεσθε ὅτι στενοχωριόταν, ὅτι μὲ κόπο πέρναγε ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ τοῦ ρόλου της καὶ ἔκανε γρηγορὰ νὰ φτάσει στὰ σημεῖα ἐκεῖνα, ὅπου μποροῦσε νὰ κάνει ὅ,τι ἠθελε χωρὶς νὰ ζημιωθεῖ τὸ ἔργο. Νὰ πηδήσει, νὰ κάνει ὑπερβολικοὺς μορφασμούς, νὰ στριγγίσει, — ἕνα χαριτωμένο παιχνίδισμα φωνῆς, — νὰ μεταβάλει τὸ ρόλο της σὲ νούμερο ἀπὸ ἐπιθεώρηση ἢ ὀπερέττα. Ὅταν ἐφθανε στὰ σημεῖα αὐτὰ ἦταν μιὰ ξεχωριστὴ ἠθοποιός. Ἐκανε πρίγματα πού δὲν μποροῦσε νὰ κάνει καμιά ἄλλη, παρουσίαζε μιὰ πραγματικὴ δημιουργία. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἡ δημιουργία της ἔμενε ἔξω ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς τέχνης. Τὸ συμπέρασμα εἶναι διὰ τὸς εμφανίσεις τῆς κ. Σπινελλύ ἐγνωρίσαμε τὸν καλύτερο ἀντιπρόσωπο ἑνὸς θεατρικοῦ εἶδους. Καὶ τὸ εἶδος αὐτό, ὅταν τὸ πάρει κανεὶς ὅπως τὸ τοποθετήσαμε, μπορεῖ νὰ τὸ δεχθεῖ ὡς μιὰ δι-ασκέδαση γιὰ τὴν ὁποία δίκαιο εἶναι νὰ δώσει τὶς καλύτερες συστάσεις.